

Vliv církve na sociální vztahy v lokalitě

Religiozita Romů je velmi specifická a snoubí v sobě prvky tradičního křesťanství a různé rituály a prvky, jimiž si Romové prožívání víry uzpůsobili.

Popularita různých náboženských hnutí, jako je například Slovo života nebo Svědkové Jehovovi, je dána (minimálně domnělým) větším akcentem na potřeby Romů. Institucionalizované křesťanství jim připadá příliš pokrytecké, odcizené. Oproti tomu charismatičtí kazatelé z katolického Boha snadno udělají Boha nejmenších a utlačovaných, osobního Boha Romů.

Působení nových hnutí s sebou nese mnoho pozitivních prvků, ale i těch negativních. Růst sebevědomí a pocitu výjimečnosti je do jisté míry žádoucí, pokud ovšem neznamená nadřazování jedné skupiny obyvatel nad druhou.

Na případu romské kolonie v Plaveckém Štvtku lze vidět, jak může církev, někdy i nezáměrně, přispívat k eskalaci konfliktu a polarizaci obyvatelstva. Spor vznikl, pokud jsem článek správně pochopila, dávno před příchodem nových evangelizátorů. Poté se navíc jedna ze stran přiklonila k hnutí Slovo života, čímž došlo k ještě většímu odlišení dvou stran konfliktu a k posílení třecích ploch, které bohužel zřejmě s časem nezmizely.

Pozitivní aspekt sporu vidím ve skutečnosti, že většinové obyvatelstvo začalo alespoň částečně akceptovat část Romů. Toto ale může vést (a zřejmě i vedlo) k jejich pocitu nadřazenosti, což dosažení smíru právě nepřispívá.

Naproti tomu ve společnosti Svědků Jehovových se etnická identita a náboženská identifikace stírají, její členové při pastorači nerozlišují mezi Romy a Neromy. Romové se tak více přibližují majoritní společnosti, přesto v nich však zůstávají zakořeněny jisté předsudky „my x oni“ i vůči příslušníkům vlastního etnika. Tento jev podle článku zatím žádné větší problémy nezpůsobil, ale jak potenciálně může být nebezpečný, vidíme na příkladu z Plaveckého Štvtku.